

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/104/2016
Identifikačné číslo spisu:	7211221246
Dátum vydania rozhodnutia:	12.07.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7211221246.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sluka, PhD. a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Heleny Haukvitzovej, v spore žalobcu J. J., bývajúceho v J., zastúpený Advokátskou kanceláriou Hopferova, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Bajzova 2, IČO: 47 254 220, za ktorú koná ako advokátka JUDr. Martina Hopferová, proti žalovanému 1/ A. U. bývajúcej v J., 2/ Ing. T. Z. bývajúceho v U., zastúpený JUDr. Mariánom Pállom, advokátom, so sídlom v Košiciach - Sídliisko KVP, Bauerova 14, IČO: 45 009 228, o neplatnosť kúpnej zmluvy, vedenej na Okresnom súde Košice I zo dňa 3. apríla 2014 pod sp.zn. 15C/296/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. novembra 2015 sp.zn. 11Co/675/2014, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalovaní 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I rozsudkom z 3. apríla 2014 č.k. 15C/296/2011-187 zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal určenia neplatnosti nasledovných kúpnych zmlúv: a/ kúpnej zmluvy z 18. marca 2009 uzavretej medzi žalobcom a obchodnou spoločnosťou ČOČKI spol. s.r.o. (pôvodne žalovaný 1/, zrušený k 18. augustu 2015 bez likvidácie podľa § 68 ods. 3 písm. c/ Obchodného zákonníka), b/ kúpnej zmluvy zo 14. októbra 2009 uzavretej s obchodnou spoločnosťou ČOČKI spol. s.r.o. a žalovanou 1/ (pôvodne žalovaná 2/), c/ kúpnej zmluvy z 25. novembra 2009 uzavretej medzi žalovanou 1/ a žalovaným 2/ (pôvodne žalovaný 3/) z dôvodu, že odstúpil od kúpnej zmluvy uzatvorenej 18. marca 2009. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému 3/ trovy konania a vo vzťahu žalobcu a žalovanou 1/ a žalovaným 2/ ich náhradu nepriznal. Rozhodnutie po právnej stránke dôvodil ustanovením § 48 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, žalobca súdu nepreukázal, že došlo k platnému odstúpeniu od kúpnej zmluvy napriek tomu, že bol súdom poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., a že bol vyzvaný na predloženie dôkazu preukazujúceho doručenie odstúpenia od kúpnej zmluvy uzatvorenej 18. marca 2009. Žalobca síce poukázal na výpoveď JUDr. H. avšak jej výpoveď vo vzťahu k doručeniu či nedoručeniu odstúpenia bola irelevantná, lebo táto nebola v žiadnom právnom vzťahu so žalovanou 1/. Predložené odstúpenie od zmluvy nie je podpísané ani žalobcom, ani jeho vtedajšou právnou zástupkyňou. Okrem iného ako dôvod

odstúpenia od zmluvy bolo uvedené neuhradenie kúpnej ceny v stanovenom termíne, hoci podľa uzatvorenej kúpnej zmluvy tento dôvod nebol uvedený ako dôvod odstúpenia od zmluvy. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby voči žalovanej 2/ a žalovanému 3/ skonštatoval, že žalobca podaním žaloby v skoršom termíne po uzatvorení kúpnej zmluvy z 18. marca 2009 (nie takmer po dvoch rokoch od jej uzatvorenia) mohol zabrániť následným prevodom na ďalšie osoby, v dôsledku toho boli žalovaní 2/ a 3/ dobromyseľní v tom, že byt je bez väd a preto uzavreté kúpne zmluvy sú platné. Z uvedeného dôvodu súd nezistil ani dôvod pre vypratanie žalovaného 3/ z bytu. Z dôvodu nepreukázania dôkazného bremena žalobcu súd žalobu zamietol ako neopodstatnenú.

2. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 24. novembra 2015 sp.zn. 11Co/675/2014, odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie: 1/ (výrok 1/) vo vzťahu medzi žalobcom a obchodnou spoločnosťou ČOČKI spol. s.r.o. (pôvodne žalovaný 1/ zrušený bez likvidácie podľa § 68 ods. 3 písm. c/ Obchodného zákonníka a vymazaný z obchodného registra bez právneho nástupcu) zrušil a konanie v tejto časti zastavil, 2/ (výrok 2/) vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanými 2/ a 3/ rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.), keď sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého výroku rozhodnutia. Rozhodol, že žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a že žalovaným 2/ a 3/ sa ich náhrada nepriznáva (výrok 3/). Uviedol, že ani jeden zo žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný (§ 205 ods. 2 písm. c/, d/ a e/ O.s.p.). Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplynulo, že súd prvej inštancie vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo. Žalobca ani v odvolaní neoznačuje, ktorý dôkaz - hoci ho navrhoval - nebol vykonaný, neuviedol, ktoré právne významné skutočnosti, hoci ich tvrdil, súd prvého stupňa nezisťoval. Žalobca bol uznesením súdu poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., v dôsledku toho na jeho ďalšie (nové) uvádzané skutočnosti známe už v čase konania pred súdom prvého stupňa (uvedenie žalobcu do omylu, jeho finančná a osobná tieseň, konanie žalovaného 1/ v rozpore s dobrými mravmi) odvolací súd nemohol brať zreteľ. Odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie použil správny právny predpis, tento správne vyložil a nadaný skutkový stav správne aplikoval. Napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., nie je nepreskúmateľný ani nepresvedčivý.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu (len) čo do výrokov: a/ ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie medzi žalobcom a žalovanými 2/ a 3/ (výrok 2/), b/ ktorým bolo rozhodnuté o trovách odvolacieho konania (výrok 3/), podal žalobca dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil podľa § 241 ods. 2 písm. a/ b/ a c/ O.s.p. Uviedol, že konanie trpí vadou zmätočnosti v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., t.j. žalobcovi ako účastníkovi konania sa odňala možnosť konať pred súdom (lebo rozhodnutia súdov nie sú dostatočne odôvodnené a sú nepreskúmateľné), rozhodnutia súdov vychádzajú z neúplného a nesprávne zisteného skutkového stavu (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), lebo súdy sa nezaoberali neplatnosťou kúpnej zmluvy z 18. marca 2009 uzavretej medzi žalobcom a spoločnosťou ČOČKI spol. s.r.o. (ďalej len „kúpna zmluva“) v zmysle § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka a následne i v zmysle § 49 Občianskeho zákonníka a v tomto rozsahu nevykonali potrebné dokazovanie, žalobcove písomné odstúpenie od kúpnej zmluvy adresát odmietol bezdôvodne prevziať) a rozhodnutia súdov sú preto založené na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Namietal, že odvolací súd nevzal do úvahy jeho výpoveď v ktorej tvrdil, že pri uzatváraní kúpnej zmluvy bol uvedený do omylu, nemalo ísť o kúpnu zmluvu ale o „zábezpeku“, v tomto smere kúpnu zmluvu nikdy nepodpisoval. Súdom vyčítal, že kúpnu zmluvu považovali za platnú napriek absencii jej podstatnej náležitosti a to kúpnej ceny. Namietal, že súdy neprihliadli na listinu označenú ako „Odstúpenie od zmluvy o prevode vlastníctva bytu zo dňa 18.03.2009“.

4. Žalovaná 1/ a žalovaný 2/ k podanému dovolaniu uviedli, že ho považujú za nedôvodné a preto ho navrhli zamietnuť.

5. Dovolanie žalobcu bolo podané 18. februára 2016, pred 1. júlom 2016 a za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť

1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Pokiaľ bolo dovolanie v čase jeho podania prípustným prostriedkom nápravy, umožňujúcim dovolací prieskum, potom tieto účinky (a následky) sa uznávajú i v budúcnosti. Prežarovanie princípov právneho štátu do ústavného poriadku nachádza svoje normatívne vyjadrenie v ustanovení § 470 ods. 2 vete prvej CSP. Fundamentom je právna istota, ktorá v sebe nesie znaky ochrany nadobudnutých práv a s tým spojenej dôvery v právo.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 prvá veta CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. Dovolanie malo v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie; uvedený záver je plne opodstatnený aj pre Civilný sporový poriadok. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - iba v prípadoch zákonom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľoval konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012 a 8 Cdo 12/2015). Dovolací súd nie je (a ani nebol) súdom skutkovým, sám dokazovanie nevykonáva, neprináleží mu prehodnocovať závery skutkovej povahy prijaté súdmi nižších stupňov.

8. Dovolanie malo v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie; uvedený záver je plne opodstatnený aj pre Civilný sporový poriadok. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - iba v prípadoch zákonom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľoval konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012 a 8 Cdo 12/2015).

9. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

10. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1

O.s.p.). Občiansky súdny poriadok upravoval prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu v ustanoveniach § 237 a § 238.

12. Žalobca dovolaním napadol potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné. Dovolanie žalobcu preto nie je (procesne) prípustné.

13. Účinky tohto dovolania (spochybňujúce zistenie rozhodujúcich skutkových okolností prípadu potrebných pre správne právne posúdenie veci a v tejto súvislosti i nesprávne vyhodnotenie dôkazov, neprihliadnutie na niektoré vykonané dôkazy (napríklad výsluch žalobcu, listinu o odstúpení od zmluvy) majú tendenciu dopadať do sféry konania a rozhodovania súdov v tejto veci, ktoré sa spájajú nanajvýš s tzv. inou vadou konania majúcou za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), prípadne dopadajú do sféry nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). K týmto argumentom dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo však nie je tento prípad (viď napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 102/2012, 7 Cdo 116/2013, a iné). Z uvedeného plynie, že na dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (i keby boli prípadne opodstatnené) dovolací súd nemôže v tomto konaní prihliadať. Na dovolacie námietky, ktoré sa spájajú výlučne s (ne)platnosťou kúpnej zmluvy z 18. marca 2009 uzavretej medzi žalobcom a spoločnosťou ČOČKI spol. s r.o. (pôvodne žalovanou 1/), dovolací nemohol prihliadať, lebo mu v tom bráni rozsah v akom dovolateľ napadol rozhodnutie odvolacieho súdu dovolaním (dovolaním bol napadnutý len výrok 2/ a výrok 3/ rozhodnutia odvolacieho súdu) a skutočnosť, že odvolací súd o tomto nároku ani nerozhodoval a rozhodnutie súdu prvej inštancie o ňom bolo zrušené (viď výroku 1/ rozsudku odvolacieho, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvého stupňa vo vzťahu k žalovanému 1/ a v tejto časti konanie zastavené).

14. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/, až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

15. Žalobca namietal vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ktorú videl v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu zakladajúcim ich nepreskúmateľnosť. Podľa stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku. Len ako obiter dictum dovolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že dovolateľ zreteľne nerozlišuje medzi tým, ako sám vymedzil predmet sporu žalobou a tým, aké ďalšie (možné) riešenia vyplývajú z hmotného práva. Jeho dovolacia argumentácia pre túto časť je zmätočná a nekonzistentná, nedovoľujúca podať vysvetlenia lebo spadá d o sféry právneho posúdenia veci, avšak nie do sféry nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí. Právnym posúdením veci sa dovolací súd nemal možnosť v tomto konaní zaoberať.

16. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch mohla nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladáť vadu v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížila k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre

súdny systém”, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Taktiež skutočnosť, že dovolateľ mal na vec odlišný právny názor a že rozhodnutia súdov neboli odôvodnené podľa jeho predstáv, nie je dostačujúcou bázou pre tvrdenia o nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí a existencii vady v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p. V odôvodnení napadnutých rozsudkov súdy citovali ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že súdy svoje rozhodnutia odôvodnili spôsobom priečiacim sa zákonu. Dovolací súd vo svojej rozhodovacej praxi opakovane zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá.

17. Dovolací súd opakovane vo svojich rozhodnutiach zdôrazňoval, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nezakladalo ani (prípadné) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 251/2012, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012.

18. Dovolateľ v dovolaní namietala, že rozhodnutia súdov nižšej inštancie sú po právnej stránke nesprávne. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (viď R 24/2017). Nesprávne právne posúdenie veci súdom prípustnosť dovolania nezakladalo (viď R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014), preto sa týmito námietkami dovolací súd nemohol zaoberať.

19. Žalobca dovolaním napadol aj výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách odvolacieho konania. Uvedený výrok, i keď je obsiahnutý vo výrokovej časti rozsudku odvolacieho súdu, má povahu uznesenia. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým bolo dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Žalobcom napadnutý výrok nemá znaky uznesení, ktoré sú uvedené v týchto ustanoveniach. Navyše, v zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. je dovolanie (i keby smerovalo proti uzneseniam uvedeným v § 239 ods.1 a 2. O.s.p.) neprípustné, ak smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách konaniach. Prípustnosť tejto časti dovolania žalobcu preto z § 239 O.s.p. ani z § 237 ods. 1 O.s.p. nevyplýva.

20. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 O.s.p., § 239 O.s.p., ani z ustanovenia §237 ods. 1 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu podľa §447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietol.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 veta druhá CSP neodôvodňuje. O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.